

Між життям і смертю

Коли виїжджати з села Залізниця у напрямку Харалуга, праворуч над дорогою є кілька курганів. На одному з них, що поближче, стоїть хрест та розвивається синьо-жовтий український прапор. Це братські могили воїнів УПА, що загинули за волю України під час воєнного лихоліття Другої світової війни. Поряд у лісових хащах збереглися залишки їхніх кришок та схронів. А навкруги цієї місцини – малі та великі ями.

Продовження на с.

Народний

6

ВІСНИК КОРЕЧЧИНИ • Інформаційний тижневик • №46 (174), субота, 15 листопада 2014 року

Грані життя

Герой України

Між життям і смертю

(Продовження. Початок на с.1)

«Це колишні копальни, в яких тамтешні жителі добували руду для харлузьких мечів, що згадуються у «Слові о полку Ігоревім», – розповідають місцеві жителі. Є ще тут кургани трагічно загиблих рудодобувачів та обеліск воїнам-односельчанам у центрі села, які загинули на полі бою з французами у Великій Вітчизняній війні.

Саме у цих місцях, овіяних легендами та історією, 42 роки тому і народився Герой України, полковник Ігор Володимирович Гордійчук, якому особисто у палаті столичного госпіталю Президент України Петро Порошенко вручив Золоту зірку та орден Богдана Хмельницького. Отримуючи високу

нагороду, лежачи у лікарняному ліжку, Ігор Володимирович лише відповів: «Служу народу України».

Односельчани розповідають, що коли у подружжя Володимира та Софії Гордійчуків народився хлопчик, ніхто і гадки не мав, що він стане Героєм незалежної України. Коли підріс, як всі його однолітки, ходив у школу, пас худобу на вигоні та допомагав батькам по господарству. А ще любив інколи пограти на якомусь із музичних інструментів шкільного ансамблю, яким керував тамтешній директор школи Степаненко. У вільний час бігав у ліс за ставом на колишню стоянку українських повстанців, щоб побавитися у війну...

«Так і зростав мій син, – говорить

мати Ігоря Гордійчука Софія Родіонівна: – не знаючи, що прийде час, і йому, офіцеру української армії, доведеться брати участь у справжній братовбивчій війні, яку розв'язала Росія. А перед тим він встиг побувати в Америці, Канаді та миротворцем у палаючому війною Афганістані».

Знає кілька іноземних мов. Маючи позивний «Сумрак», він очолив спецназ та відправився в епіцентр неоголошеної війни – на Донбас. На цей загін були покладені найвідповідальніші завдання у тилу ворога. Командуючи боєм біля Савур-Могили, Ігор був кілька разів контужений та важко поранений. Але поля бою не залишив. Упродовж шістнадцяти днів та ночей керував

боєм та підтримував бойовий дух своїх побратимів. У відповідному указі Президента України йдеться: «За виняткові мужність та героїзм, виявлені у захисті територіальної цілісності та незалежності України, жертовне служіння українському народові».

І ось третій місяць Ігор Володимирович перебуває між життям та смертю. Убиті горем батьки говорять, що лікарі госпіталю плакають надію на його швидке одужання.

Про себе Софія Родіонівна розповідає: «Об'єз з чоловіком працювали в колгоспі, він – шофером, а я агрономом, а згодом упродовж багатьох років – головою сільської ради. Виховали трьох дітей. Тепер з чоловіком живемо самі і молимо Бога, щоб наш Ігор швидше видужав і повернувся додому. Це буде для нас найбільшим щастям».

Андрій ПАВЛОВСЬКИЙ